

KLIPPRUNDEN 21.10.91. TØNSBERG.

Hallo igjen, og vel overstått, både Landsstyremøte og cupfinale.

La oss få det overstått; Gratulerer med cupseieren, Ole Jonny, det var en spennende finale. Spennende virker også spesialheftet som dasket ned i postboksen i dag. Det ser godt og profesjonelt ut. Jeg gleder meg til å sette meg ned i godstolen og lese.... når jeg får tid.

God innsats, Ole Jonny, fra Strømsgodset og Drammen.

Og om ikke dette er nok skryt til vår mann på Konnerud så har han jammen skrevet et fyldig og godt møtereferat fra Landsstyremøtet også. Og for å komplettere; UFO-SVERIGE har oversendt kr.2.000.- til nedbetaling av kopier fra Riksarkivet angående spøkelsesfly- og raketter.

Det ser dermed ut for at vi trekker dette i land slik som oversikten på side 2 i referatet forteller. BRA!

En bemerkning til referatets side 1. angående 1990 rekorden av medlemmer så er den ikke noen rekord. Vi har nemlig tidligere vært oppe i 600 stk. Husker jeg ikke feil så var det den gangen vi trynet skikkelig på Brosjyresentralen. Da ga vi også ut fem nummer i året. Men siden vi skrellet oss ned til to (tre) nummer i året så kan vi jo kalle årets antall en slags rekord.

Av andre nyheter vil dere se at vi nå ser oss nødt til å heve abonnementsprisen på tidsskriftet til kroner 70.- Vi har jo stått stille noen år. og sytti kroner er jo ikke dyrt, spesielt ikke hvis vi klarer å utgi tre nummer pr. år.

Når det gjelder annonsekampanjen, så er det lov å være med for alle som vil.

Sett en liten annonse inn i lokalavisen. F.eks. TIDSSKRIFTET UFO-N.

ABONNEMENT?

UFO-NORGE POSTBOKS 24

3133 DUKEN TLF:033-86500

Noen av landsstyre bruker sin lokale adresse, mens de andre bruker denne hovedadressen. Som dere ser så setter vi UFO-N. N, vil legge grunnlaget for å kunne lage statistikk over hvor mange som reagerer på henvendelsen.

Da vi har tappet kassen maksimalt i år, er det beregnet at vi dekker denne annonsen selv. Den koster heller ikke all verden. Men husk! Det er lokalpressen vi skal benytte her.

Ellers er vi igang med vår hjemlig konferanse til sommeren. Hittil er noen forespurt om de vi holde et foredrag. Philip Mantle har sagt ja. Men ektekapelige problemer kan legge hindringer i veien. Dette vil vi få svar på etter jul.

Jeg snakket også med Brian McMullan i CE IV på telefonen i dag. Der får vi også et definitivt svar etter jul. Men stemningen er meget høy for å komme over.

(99% sikkert). Han har sendt meg 10 stk kassetter av abductionmusikken deres.

De fleste av disse er faktisk allerede solgt, (på landsstyremøtet) men han lovet

å sende 10 til, og så 10 til helt til markedet er dekket. Jeg har ennå ikke sendt disse kassetten ut, da indeksskortene ble postet for fire dager siden. Kjenner jeg skottene rett går de nok ikke med flypost heller, så da tar det litt tid.

De av dere som gjerne vil ha en kassett med denne UFO-orienterte gruppen ta kontakt med meg, eller send en bestilling til UFO-NORGE Postboks 24 3133 DUKEN
Postgiro: UFO-NORGE PRSJEKT FOND
0804 4006961.

Kassetten koster kr. 80.- pluss frakt ca. en tier. Pengene går uavkortet inn på dette fondet, og skal stå der til de kommer over til sommeren.

Kanskje vi i tillegg kan ordne en konsert eller to. De forlanger jo ikke stort for å spille for oss. De håper på å kunne få dekket sine reiseutgifter, og tar resten som en ferie. Stå på, bestill kassetter.

Ellers har vi satt opp Erling Strand som foredragsholder om emnet Kulelyn. Vi satser på at Clas Svahn vil takle kornsirkler. Og at Ole Jonny og Anders Liljegren vil si seg villige til å ta å innformere folk om spøkelsesfly- og raketter. Jeg kan jo benytte anledningen her og nå og stille spørsmålene direkte til Clas, Ole Jonny og Anders. Svar utbedes til meg eller til Clas Svahn. Finske UFO-saker er også spennende stoff. Vil Heikki Virtanen ta kontakt med en av oss og si fra om han er villig til å fortelle om disse? Jeg vil med dette innlemme Heikki i vår eksklusive lille klipprunde-gjeng, og håpe at han takker for tilliten med å akseptere tilbudet.

Apropos kornsirkler. Jeg ble en smule forbannet på skandinaviske nyhetssendinger for noen uker tilbake. Der de med hard hånd og uten motforestillinger forklarer hele kornsirkelproblematikken med to engelske practical jokers som har labbet rundt i enkelte åkrer og laget sirkler for moro skyld. La gå at de gjorde det, de er jo ikke alene om å lage slike heller. Men hvorfor i anstendighetenes navn er det komplett umulig å komme med sakelig kritikk av denne handling?

Jeg sendte inn en telefaks samme kveld for å klargjøre et par ting på en nøktern og grei måte, til NTB. Som f.eks. at engelske sirkler har vært dokumentert i ca. 500 år. At det til i dag har blitt registrert mer enn 10 000 sirkler i 35 land! Og at vi vet at ca. halvparten av dagens sirkler er falske, at enkelte engelske bønder tjener bedre på å vise fram sirkler i åkrøene sine enn å selge det samme kornet til vanlige priser. Hverken NTB, eller dagen etter, VG, (Norges største avis) var interesserte i å ta dette inn. VG uttalte endog at de så på dette som en kuriositet og at de ikke var interessert i å lage en diskusjon over dette temaet. Så da så!

Vi får trøste oss med at neste år så er de nok like mystiske igjen.

Ett punkt som jeg ser Ole Jonny er noe tilbakeholden på ennå er UFO-NORGES nye bibliotek. Den rette mannen til rollen som bibliotekar kan ikke være andre enn Ole Jonny selv. Derfor vil jeg oppfordre alle som er i besittelse av bøker, skrifter evt. andre ting som hører hjemme i et bibliotek som vi kan være stolte av, om å oversende disse tingene. Hvertfall ta kontakt med Ole Jonny om han har bruk for disse tingene.

Alle kan etterhvert låne fra dette bibliotek med ansvar. Dette vil vi etterhvert komme tilbake til. Allerede i dag rommer Sølvreven 10 en enorm mengde UFO-litteratur som det kan være en god idé å se nærmere på for noen og enhver.

Ellers vil dere i tillegg til ARGUSklipp, som forøvrig velter inn med UFO-minsket styrke, finne en sann novelle. Den heter "Jakten på jordprøvene" og er egentlig en oppfølging av ØYDESKYVATNsaken som vi har omtalt tidligere. Vi var nå ute etter å samle inn jordprøver fra de tre merkene som var synlige på snøen i påsken i år. Hvordan det gikk med de bolde UFO-jegere kan dere jo lese selv. Arild Mikkelsen fra Hjemmet dekker også denne daken og har intervjuet Signe Mjåland. Det vil komme en fyldig rapport i det bladet om denne saken. Selvfølgelig med innslag fra UFO-NORGES representanter på stedet.

"Jakten på jordprøvene" er også overlevert og ble bifalt. Mulig den også kommer på trykk i Hjemmet under vignetten "Drama i hverdagen". Kjekt.

Videre vil også saken om kornsirkelene på Hortensveien bli viet stor oppmerksomhet i dette ukebladet. Som om ikke dette er nok venter vi på en artikkel i Allers. Jeg har ikke all verdens tro på at den er god, (har lest gjennom utkastet) men vi får ta den reklamen vi kan få.

Norsk Ukeblad tok også kontakt da de har intervjuet den finske forfatterinnen Rauni-Leena Luukanen-Kilde. De ville ha et norskt 3 dje. eller 4 de. grads fall. Berit Clemmetsen fra litt nord for Bergen, gikk med på å prate med journalisten. Hun var ikke uvillig til å stå fram med noen av sine opplevelser, noe hun for få år siden sterkt avslo. Vi får avvente og se. Norsk Ukeblad ville også ha et intervju med UFO-NORGE litt senere.

Nå tror jeg at alt er med så langt. Dere får ha det godt til neste gang vi hør.

Vennlige hilsener fra Odd-Gunnar.

FOR SALE

UFO models and kits both new and rare items, plus UFO entity figures and busts as well as the largest selection of second hand & rare UFO books. We also stock posters, badges and a large assortment of UFOlogical memorabilia.

Overseas enquiries welcome.

For a **FREE** catalogue send a large S.A.E. to:

**UFORIA, 1 Woodhall Drive,
Batley, West Yorkshire,
England, WF17 7SW**

Or phone: UFO - LINE 0898 881 907

Rekord-nytt

Visst tenkes det nytt i Nord-Norge. På Andenes, f.eks. blåser folk i både løver og tigrer og svart hav – man har til gjengjeld satt ny rekord med hval-safari!

Hele 4500 personer har deltatt på ytterst populære safariturer ut til

hvalens farvann, mot 3300 i fjor. Det representerer en økning på 37 prosent. Enda været var dårligere i år! Turister fra 25 nasjoner har fått oppleve denne storslagne nordnorsk-varianten av en tradisjonell ørkenopplevelse.

Ombo

W M

UFO-NORGE'S LANDSSTYREMØTE

5.-6./10-1991.

Årets landsstyremøte ble avholdt hos Erling Strand, Ullerøy, i Østfold, og de fremmøtte var;

Ole Jonny Brønne	-	Komiteen/Avd. Øst,
Einar Glendrange	-	Avd. Sør,
Mentz Kaarbø	-	Komiteen,
Finn Kalvik	-	Avd. Vest,
Per Ottesen	-	Komiteen,
Odd-Gunnar Røed	-	Komiteen,
Erling Strand	-	Komiteen,
Torfrid Urdal	-	Rapportsentralen.

Vi startet omsider i 12:30-tiden. Erling Strand åpnet møtet, og ønsket alle velkommen. Ole Jonny Brønne ble deretter valgt til møte-referent.

Odd-Gunnar Røed tok for seg komiteen sin årsrapport. Mange av komiteens medlemmer har i det foregående år opptrådt i massemedia - aviser, ukeblad, og nærradioer. Det har også blitt anskaffet en laserprinter til 15000,- stasjonert hos Mentz Kaarbø. Ved hjelp av denne har kvaliteten på bladet blitt hevet betraktelig, noe vi håper den (stigende) medlemsmasse har lagt merke til. Videre er det blitt avholdt en internasjonal UFO-kongress i England i august, og der var Odd-Gunnar på plass med Prosjekt Hessdalen-foredrag og fikk således også være med i BBC's program "Garden Party". Videre hadde vi et positivt møte med UFO-Sverige's ledelse i månedskiftet aug/sept. Her ble det lagt opp til et nærmere samarbeid i fremtiden.

Så kom avdelingsledernes rapporter. Først ut var Finn Kalvik, som jo har mest med utsending av bladet, nye abonnenter o.l. å gjøre. Medlemstallet var på vei oppover, og vi har allerede passert 1990-rekorden (450). Spesialheftet gikk i trykken denne helgen, så det burde være ute i løpet av 2-3 uker. Gled dere!

Einar Glendrange kunne melde at det UFO-messig var uvanlig stille i Sør. Det var noen interessante saker, men det helt store lot vente på seg. Inntrykk av at folk og media var stort sett tilbakeholdne når det ble snakk om UFO.

Undertegnede har arbeidet med å oppspore personer tilknyttet forsvaret, som kan sitte inne med opplysninger av interesse - UFO-rapporter, og forsvarets innvolvering (hemmelige arkiv bl.a.). Ellers av aktiviteter er arkivmateriale om "spøkelsesfly" lokalisert ved Riksarkivet i Oslo. Undertegnede har også produsert årets spesial-hefte.

Rapportsentralen fikk inn 28 UFO-rapporter i 1990. I tillegg var det selvsagt en drøss med IFO-rapporter, men noe antall over disse var ikke registrert. Av "problemer" var det noen få personer som rapporterte absolutt alt som UFO (spesielt flyene). De UFO-rapportene vi får er i hvertfall gode, med landingsavtrykk, bilder, film, o.l. En ting som vil bli rutine heretter, er en årlig pressemelding over fjorårets rapporter.

Deretter informerte Erling om siste utvikling i den forskningen som drives internasjonalt m.h.t. kulelyn. Erling er norsk representant blant kulelynforskere. En ny kulelyn-kongress er under planlegging. Spannende saker, for her er det mulig for UFO-Norge, gjennom Erling, å dra nytte av en del vitenskapelig ekspertise. Og det trenger vi!

Regnskapet for 1990 ble presentert og gjennomgått av Mentz Kaarbø. Følger vedlagt.

Undertegnede informerte deretter landsstyret om sitt arbeide med "spøkelsesfly" og "spøkelsesraketter". Arkivmaterialet etter Generalstaben og Forsvarsdepartementet er blitt lokalisert ved Riksarkivet i Oslo. Materialet dreier seg hovedsakelig om perioden 1933-1937, og består av ca. 2000 sider + en del karter med avmerkede observasjoner. Kopier er bestilt, og anslagsvis kommer hele gildet på ca. 8000,- Ang. finansieringen, så skulle Odd-Gunnar undersøke om UFO-Sverige kunne bidra med 2000,- Hvis det går i orden ser regnestykket slik ut;

UFO-Sverige:	2000,-
Prosjektfondet:	1000,-
Prosj. Hessdal.:	1500,-
UFO-Norge:	2500,-
A.F.U.:	<u>1000,-</u>
	<u>8000,-</u>

Middag ble inntatt 15:30 - 17:00, på "brygga". Enkelte måtte nok vente litt lenger på maten, men alle ble antagelig mette etter hvert.

Samarbeid med UFO-Sverige: Føreløpig på rapportplanet. Utarbeidelse av felles rapportskjema er i gang, og skal være ferdig innen årets slutt. Videre felles database, hvor alle UFO-Norge's og UFO-Sverige's UFO-rapporter skal legges inn. Dette er vi altså blitt enige om. Det som skal diskuteres videre er muligheten for å fremstå utad som én gruppe (virket bra under "Prosjekt Hessdalen"-perioden), senere felles administrasjon og/eller tidsskrift. Komiteen møtes igjen i månedskiftet nov/des, og fortsetter utviklingen av samarbeidet.

Tidsskriftet UFO i 1992: Her ble det fastsatt at tidsskriftet skal komme ut med 2 nr. + et spesialhefte. Kontigenten høynes med 10,- til 70,-

Annonsekampanje: Landsstyret ble enige om at hver enkelt starter med å kjøre litt hardt på annonser i lokalpressen o.l. Dette både for å få flere medlemmer (og dermed bedre økonomi), og for å informere om at vi faktisk eksisterer.

Argus: Her har det dessverre hersket en del misforståelser og forvirring ifra Luftfartsverkets side. Klippene gikk rett i søpla, dessverre. Nå er de imidlertid klar over hvor de skal sendes, og klippene kommer nå regelmessig. Det er positivt, og betyr at klipp-runden vil bli mer regelmessig også. Sannsynligvis får dere dette referatet sammen med en del klippkopier.

UFO-konferanse i 1992: UFO-Norge og UFO-Sverige vil planlegge en UFO-konferanse/utstilling et sted i Østfold i perioden 29. juli - 2. august 1992. Her vil det bli foredrag, muligens konsert med CE4, og masse mer. Komiteen vil videre planlegge. Sannsynligvis vil det bli forsøkt inkorporert et landsstyremøte her også. Publikum vil også få adgang til konferansen. Her er det store muligheter for PR!

Som dere sikkert har merket, rakk vi så å si gjennom det viktigste på Lørdagen, da Einar måtte forlate oss. Vi holdt altså på noen timer lenger enn planlagt. Allikevel fikk vi tid til litt sosialt samvær og løst prat (gjett om hva!).

På Søndag ble en del småting diskutert. Det ble bestemt at tidsskriftets kjøring av presseklipp skal kjøres som før, med et viktig tillegg: Samtlige mottatte klipp listes opp kronologisk etter mønster av "UFO-Aktuelt". De gjør det på en bra måte!

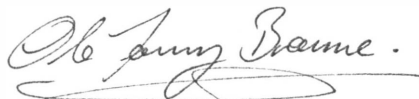
Alle de tilstedeværende var enige om at Mentz Kaarbø hadde urettferdig mye arbeide med "UFO-Norway News", og skulle stramme seg opp når det gjaldt å levere artikler/stoff til tidsskriftet.

Hessdalen-rapporten til Erling, skal trykkes opp i ny, oppdatert versjon. Mentz skulle begynne med å trykke inn den gamle teksten på sin PC.

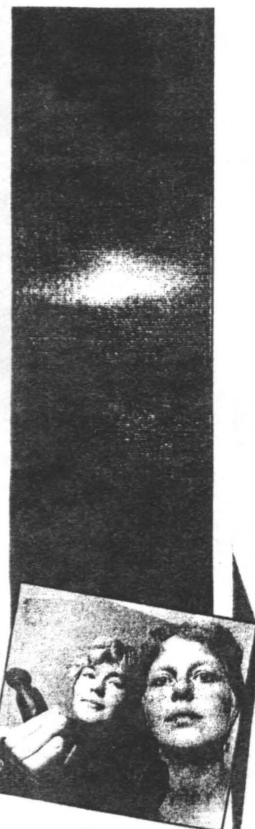
Dannelse av et bibliotek/arkiv ble diskutert. Muligheten ser ut til å nærme seg ved Avd. Øst v/undertegnede. Nærmere vurderinger av ev. behov osv. foretas etterhvert, og komiteen vil komme tilbake til saken.

Til slutt takker vi Erling & Bente Strand for kost & losji, og for at de turte å ta på seg et landsstyremøte!

Med rykende skrivemaskin:

Ole Jonny Brønne.

Møtereferent.

- Filmet vi en UFO?

- Er dette videobilder av en UFO? Halden-kvinnene Bodil Gerxhaliu og Elisabeth Herrebrøden (bildet) tviler, men kan ikke finne noen forklaring på lysglimtene de filmet over hytta i Nord-Østerdalen natt til lørdag. - Det var en stor, oval, lysende figur - like stor som fire fullmåner ved siden av hverandre, forteller de.

Side 11

Bodil Gerxhaliu (t.v.) og Elisabeth Herrebrøden fotograferte et uforklarlig lysfenomen på himmelen. - Så vi en UFO? spør de seg.
(Foto: Bodil Gerxhaliu/Annelise Jackbo)

«SÅ VI EN UFO?»

De har videofilmet og fotografert de merkelige lysene, men tror det knapt likevel. Bodil Gerxhaliu (29) og Elisabeth Herrebrøden (38) fra Halden vil vite hva de så fra hytta i Nord-Østerdalen natt til lørdag. - Vi er redde for å si UFO, men må vite hva dette er, sier Bodil Gerxhaliu.

Av ARILD J. WAAGBØ

- Vi orker ikke tanken på å sitte på hytta om fire år, og fortsatt lure på hva det var vi så, sier de til Dagbladet.

Det var Bodil som så lyset først.

Hun satt og spilte kort sammen med Elisabeth og Kristine Haagaas (38). De gikk ut foran hytta, og ingen trodde sine egne øyne.

Oval lyskilde

- Det var en stor lysende oval fi-

gur - på størrelse og form som fire fullmåner ved siden av hverandre, som blaffet med jevne mellomrom. Og over ovalen var et lyspunkt som skiftet fra rødt til gulhvitt, forteller de.

De ringte Værnes Lufthavn via mobiltelefon, og spurte om det var flytrafikk i området. Svaret var benektende.

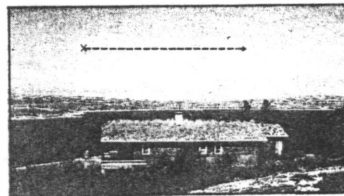
- Det hele var ganske skremmende. Kristine sto i hyttedøra med et teppe rundt seg, klar til å gå inn på et sekunds varsel, forteller Elisabeth.

Fotograferte

Elisabeth hadde med seg videokamera, og rettet kameraet mot punktet hvor de ventet av ovalen blaffet opp. Og hun rakk å få med et blaff, før kameraet gikk tomt for batteri.

- Det er typisk at sånt skjer på de verste tidspunkter, sier hun. De synes at det nesten er flaut å gå ut med det de har sett, men nå er nysgjerrigheten vekt for alvor.

- Dersom vi hadde drukket et eneste glass vin, ville vi ha droppet hele saken. Og vi hoder ikke at det er en UFO, for vi vil ikke bli assosiert med grønne menn for resten av livet, sier Bodil Gerxhaliu.

Fra denne hytta ved Svergersjøen, og i denne himmelretningen, ble det som kan ha vært en UFO observert. Lyspunktene flyttet seg fra A til B over en periode på to timer. (Foto: Bodil Gerxhaliu)

Ingen forklaring

Ingen av faginstansene Dagbladet har kontaktet, kan forklare fenomenet kvinnene var vitne til. Det var verken silvill eller militær flytrafikk i området natt til lørdag.

- Det var ingen militær aktivitet i området på det tidspunktet, sier major Håberg, stabsvakt ved Forsvarets Overkommando på Kolsås.

Flygeleder Odd Arne Haugvold ved Værnes Lufthavn, ble kontaktet av kvinnene natt til lørdag. Han sier at han

opplevde henvendelsen som høyst troverdig og oppriktlig.

- Jeg opplyste at det var to helikopterflyvinger lengre ut mot kysten, men det er trolig ikke dette de har sett. Det var heller ikke flyaktivitet i området på dette tidspunktet, sier Odd Arne Haugvold, flygeleder ved Værnes Lufthavn.

Han avviser at det kvinnene har sett kan være et fly. - Et rutefly vil gå fra Oslo til Tromsø i løpet av to timer, sier Odd Arne Haugvold.

Meteorolog Dag Kvamme ved Værvarslingen i Bergen sier til Dagbladet at det ikke inntraff spesielle meteorologiske fenomen den natten da kvinnene observerte lysene.

- Det var mye varmluft over dalene det døgnet, og det er kaldere ved bakken, så det kan for til at lys fra bakken spiller seg i et varmere luftlag. Men det er ikke vanlig om sommeren. Jeg kan ikke gi noen forklaring på hva kvinnene har sett, sier Kvamme.

Utklipp fra:

Drammens Tidende
Buskeruds Blad

Politisk tendens: Kons

(Se baksiden!)

Opplag 1989: 42 827

- 5 SEPT. 1991

UFO-SENTER. Det bør etableres et senter for UFO-observasjonen på Syningen på Torpoåsen. Det er en organisasjon med navnet «The Faraos Electric Foundation And Science» som står bak det hele. Oddvar Eriksen i organisasjonen hevder i et brev til Ål kommune at Syningen-området er egnet til dette formålet. Opp gjennom årene er det gjort en rekke interessante og pålitelige UFO-observasjoner over Torpoåsen.

A-S

BYRÅET FOR AVISUTKLIPP
Fredesborgvn. 24/26 - Oslo 1
Tlf. 20 46 75

Utklipp fra:

Hallingdølen

ÅL

Politisk fritt

3 SEPT. 1991

UFO-senter på Syningen?

Blir det på Syningen i Torpo vi i framtida skal få svaret på kva dei er, alle uidentifiserte vesna som flyg gjennom himmelrommet? Og blir det dit vi skal også skal vende oss dersom vi har opplevd noko uforklarleg og mystisk? Dette kan bli ein realitet dersom Ål

kommune slår til på tilbudet frå Oddvar Eriksen i The Faraos Electric Foundation And Science om å byggje ein utkikkspost for UFO-observasjonar der. Planen er også at dette skal kombinerast med eit senter for okkultisme.

Av TORBJØRN GUNHILDGARD

Oddvar Eriksen hevdar i eit brev til kommunen at Syningen-området vil egne seg godt til dette formålet. Om det er på grunn av at det flyg ekstra mange UFO-ar over Torpoåsen, og at det hender mykje

skummelt og uforklarleg nett-opp der, blir det ikkje nemnt noko om i eit brevet.

Eriksen er på leiting etter ein utkikkspost for UFO-observasjonar og har blinka seg ut Syningen på Torpoåsen som eit godt egna område.

I brevet ber han om at kom-

munen set av eit område på rundt eit mål til dette. Han håpar også at Ål kommune kan gje økonomisk støtte til etableringa på Syningen då dette vil ha positive ringverk- nader for turistnæringa.

Utklipp fra:

Agderposten

Arendal

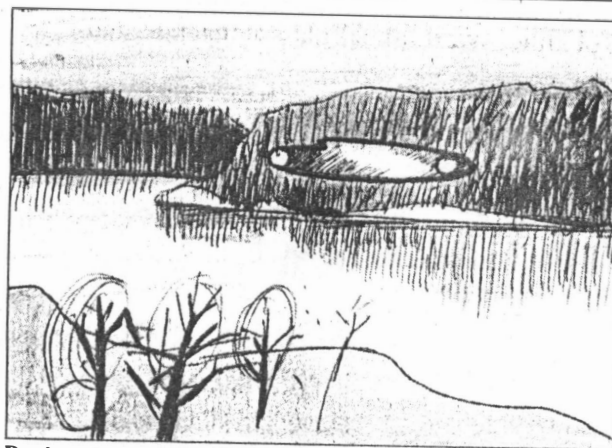
1 2 SEPT. 1991

UFO over Gjerstad?

En dame fra Gjerstad våknet natt til torsdag 5. september av at sove værelset lå badet i et intenst lys. Hun trodde med en gang at det var en bil som kom opp veien. Men da hun sto opp og kikket ut av vinduet, var hun et øyeblikk i tvil om hun sov eller var våken.

Ute var landskapet så lyst som om dagen. Og lyset skrev seg fra en flygende gjenstand som uten en lyd beveget seg sakte over Gjerstadvannet fra Fone mot Tveit. Vel over Gjerstadvannet steg gjenstanden for å komme over skogen på Mo-sida. Den flygende gjenstanden var nærmest firkantet og på størrelse med en liten bil. Hele gjenstanden ga fra seg et rødgult vibrerende lys, damen beskriver det som sterkere enn sollys. Særlig merkelig var at gjenstanden hele tiden ga fra seg noen runde, lysende kuler, som sloknet etterhvert.

Observasjonen kan ha foregått

Den lysende gjenstanden beveget seg over Gjerstadvannet fra Fone mot Tveit. (Arkiv-III.)

fra et halvt til ett minutt, og tidspunktet omkring 02.30.

Det gikk flere dager før damen våget å fortelle om det inntrufne til sine nærmeste, da hun tvilte på at noen ville tro henne. — Men

så klarte jeg ikke å holde det for meg selv lenger, sier hun. — Folk får tro hva de vil. Jeg vet at dette høres rart ut og kan ikke forklare hva det var.

N.O.E.

UFO-BLØFF!

BLØFFMAKERNE: Doug Bower og Dave Chorley fra Southampton har fått til årets største bløff: De har selv laget de mystiske sirkelene i britiske kornåkrer, sier de til avisen Today.

Foto: AP

Dave og Doug

lurte verden med

«mystiske» sirkler

LONDON (VG) Her er verdens største bløffmakere, som har lurt lærde og legmenn i over ti år med sine runde, «mystiske» sirkler i britiske kornåkrer. Nå står engelskmennene Dave og Doug selv frem og forteller hvordan de klekket ut ideen på en pub!

Nel – de merkelige, svære sirkelene som ekspertene ikke kunne finne noen forklaring på – de er hverken laget av grønne menn fra ytre verdensrom eller ukjente, magnetiske vinder.

Ingen romskip eller UFOer har landet og satt igjen disse merkelige, geometriske mønstrene.

Dave og Doug har rett og slett brukt en trepinne festet til et tau, samt en baseballue, til jobben.

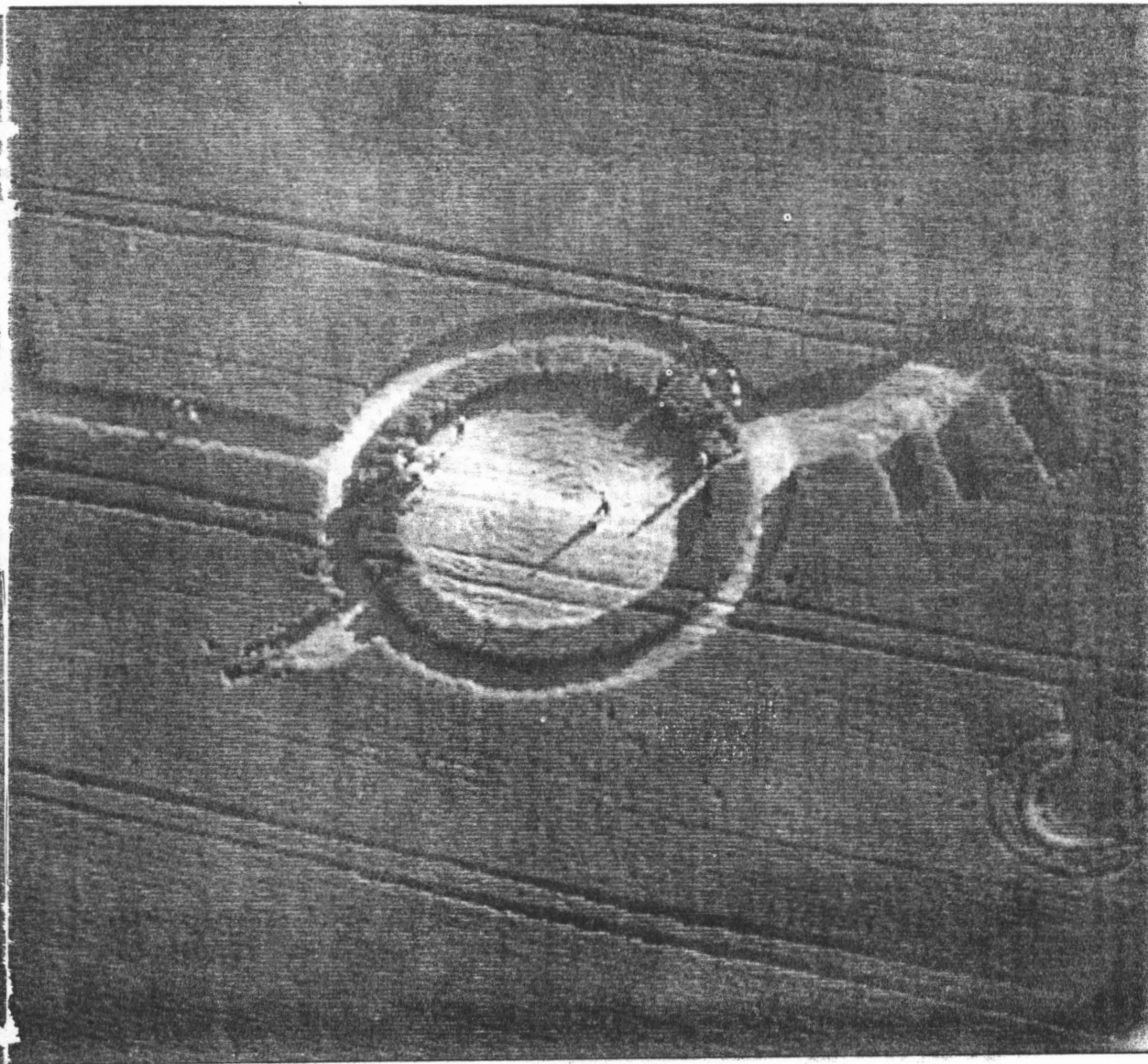
Står frem

Nå har de to mennene i sektatiørene stått frem med sin his-

Klaes Krog

– Jeg har gåsehud når jeg går inn i denne sirkelen, sa han før avsløringen. Delgado har skrevet to bøker

hampton har fått til tidets største bluff: De har selv laget de mystiske sirkelene i britiske kornåkrer, sier de til avisen Today.

Foto: AP

Dave og Doug

lurte verden med

«mystiske» sirkler

LONDON (VG) Her er verdens største bluffmakere, som har lurt lærde og legmenn i over ti år med sine runde, «mystiske» sirkler i britiske kornåkrer. Nå står engelskmennene Dave og Doug selv frem og forteller hvordan de klekket ut ideen på en pub!

Nei — de merkelige, svære sirkelene som ekspertene ikke kunne finne noen forklaring på — de er hverken laget av grønne menn fra ytre verdensrom eller ukjente, magnetiske vinder.

Ingen romskip eller UFOer har landet og satt igjen disse merkværdige, geometriske mønstrene.

Dave og Doug har rett og slett brukt en trepinne festet til et tau, samt en baseballue, til jobben.

Klaes Krog

Står frem

Nå har de to mennene i sektoriene stått frem med sin historie i den britiske avisen Today, som har kryssforhørt dem og kryss-sjekket historien ved praktisk prøve i kornåkeren.

Er du selv blitt lurt til å tro på de mystiske sirkelene, kan du trøste deg med at du ikke er alene. For tilbake står en måpende gjeng; i første rekke ekspertene som er blitt lurt et tiår. Blant dem er Pat Delgado, mannen som «oppdaget» de sensasjonelle sirkelene og har skrevet bindsterke verk om mystikken i åkeren. Delgado har insistert på at dette ikke kan ha vært noe lureri gjort av mennesker.

Skrev bøker

— Dette er uten tvil et av historiens største mysterier, sa han da han ble tatt med av Today's journalister til et nytt sirkelfelt — som var laget ferdig bare timer før av Dave og Doug.

— Jeg har gåsehud når jeg går inn i denne sirkelen, sa han før avsløringen.

Delgado har skrevet to bøker om fenomenet, begge er blitt bestsellers.

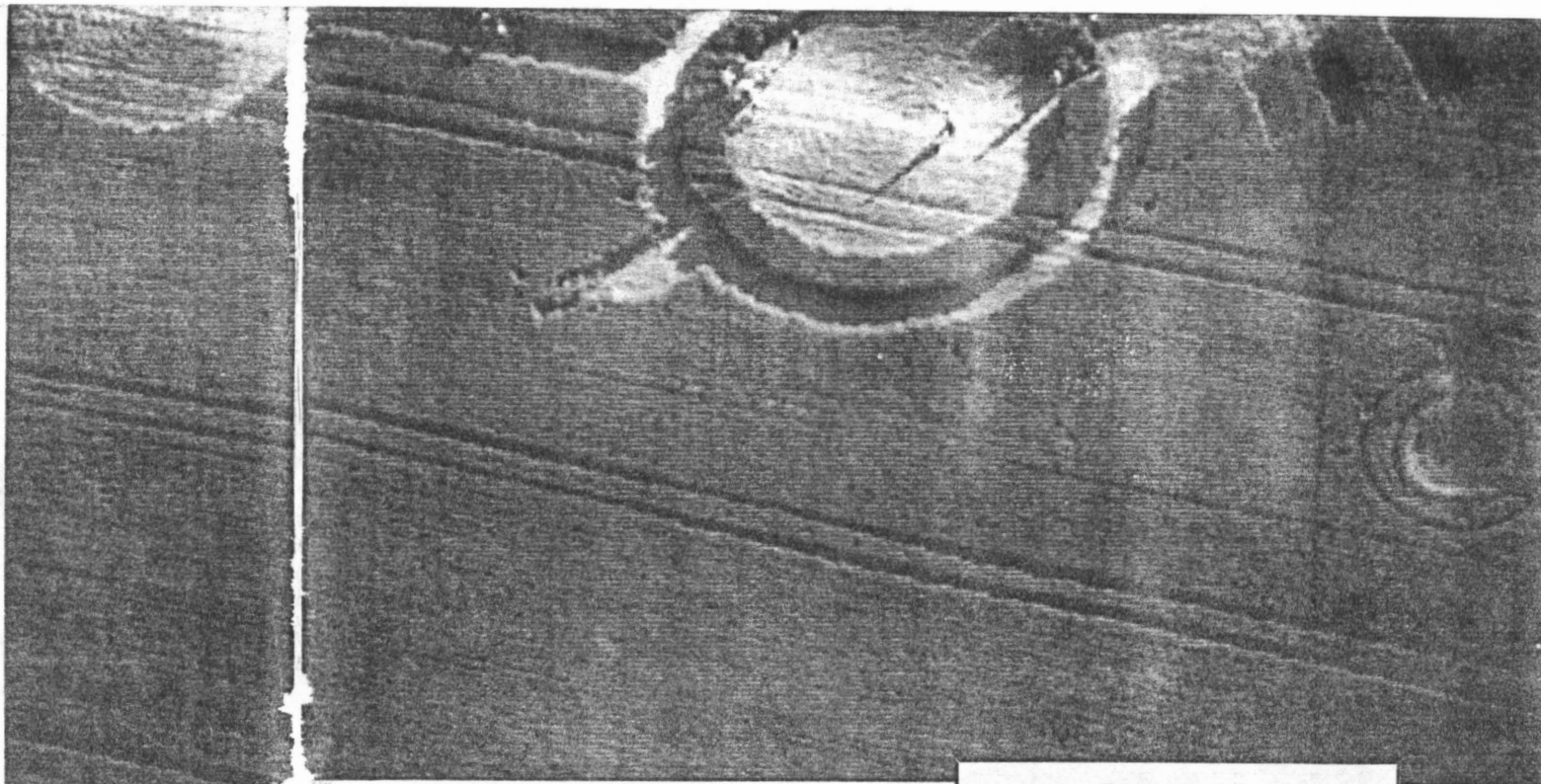
Dave og Doug ble særlig begeistret da de hørte at Delgado hadde vært en ekspert ved NASA og mente at de runde sirkelene ikke var laget av mennesker, men noen med overlegen intelligens.

For i virkeligheten har altså de to kunstnervervenene David Chorley og Douglas Bower klekket ut ideen på puben, mens de egentlig skulle ha snakket om akvarellmaling.

Fikk ideen i Australia

Det begynte i slutten av syttitallet. De var akkurat kommet hjem fra Australia, hvor de hadde sett bønder i Queensland lage slike sirkler for moro.

Teknikken ble finpusset etter hvert. Planene ble først tegnet på en papplatt, og av og til fargela Doug sirkelformene.

Så gikk de ut i marken med sin treplanke, festet i begge ender til et tau. De trakk på planken for å bøye ned kornet i en jevn utflating. Så jevn at intet menneske kunne ha laget den, sa ekspertene.

«Sirkelreiser»

Ved å gå i ring med klokken, ble figurene sirkelformet... Og ved hjelp av et «sikte» av stål-tråd med hull på baseballskjermer, kunne de sikte på trær og andre punkter i horisonten og lage helt rette linjer på åkeren — for å lage de «mystiske» geometriske eksakte linjene. De sørget for at de ikke odela kornet, slik at bondene ikke skulle bli skadelidende.

Og sirkelene dukket opp i forskjellige åkrer i Sør-England, særlig i områder hvor det var meldt om mange UFO-forekomster.

I 1978 ble den første ringen laget. Snart kom de første artikler i lokalpressen om dette merkelige fenomenet. I 1981 ble det skrevet om sirkelene i landsdekkende aviser. Siden har historien gått sin seiersgang verden rundt, og det har vært skrevet artikler og vitenskapelige arbeider.

Store skarer har dessuten dratt på «sirkelreiser» for personlig å iakttå mystikken, og mange har hevdet å få særlige opplevelser inne i de runde formene.

Nå når historien er blitt kjent, er det fremdeles mange som nekter å tro på en så enkel forklaring. Ikke minst de som har tjent penger på å vise frem sirkler i åkrerne sine. Dave og Doug har selv ikke tjent penger på det, og Today understreker også at de ikke har betalt penger for historien.

Ifølge avisen var selv de høyeste sirkler opptatt av de runde avtrykkene i britiske åkrer: Prins Charles skal ha bedt ekspert Delgado om å bli holdt underrettet om videre utvikling i saken.

Og Dave og Doug forteller hvordan de har ledd seg langflate av den godtroende verden omkring dem.

LURT?: Colin Andrews (t.h.) og Pat Delgado har skrevet bestsellere om «et av verdens største mysterier».

Foto: REUTERS

RUNDE SIR-

KLER: Folk spaserer i noen av de merkelige, runde sirkelene som ble oppdaget i en kornåker i Sør-England. Vi laget dem, sier Dave og Doug.

Foto: AP

Normalt igjen

Intense valgsendinger er over for denne gang, og det er tildels normale tilstander både i radio og fjernsyn.

Men bare nesten. Spielbergs film som tok nesten hele sendetid etter Dagsrevytid var langt fra det som er normalt eller bør være det. At dette er en storfilm med praktfulle skuespillere som utretter det helt spesielle er en ting, men dette ble da litt for innviklet. Intense lys dukker lynraskt opp, voldsomme ristninger, barn løpet begeistret hjemmefra midt på natten og UFO-spesialisten oppdager fremmede romskip.

Kanskje bør vi få æresmedlemskap i skeptikerforeningen, men dette ble i drøysteste laget for oss og litt for mye av det unaturlige og skremmende på en kveld.

Og som om ikke det er nok. Mye normalt blir det heller ikke i teaterverdenen i høst. Ikke en eneste god, gammeldags revy i hovedstaden, men utenlandske populærtikker. Dagsrevyen og Einar Schanche kan blant annet friste med Englands mest populære rocke-musical, nemlig *Return to the Forbidden Planet*. Med Øivind Blunck og Elisabeth Andreasson i hovedrollene, håper vi at stykket kan sammenlignes med den suverene oppføringen i London.

Men i P2 og i Vidar Lønn Arnesens program, som så vakkert heter musikktelefonen, er det ikke mye nytt og spennende som skjer. Nei da, programlederen følger samme mønster som han har gjort i «vi vet ikke hvor lenge». Her ringer lytterne inn til studio, prater litt, synger litt, leser mye og får pene spørsmål om pen musikk som skal besvares på en kjekk og grei måte.

Slik har det vært i mange år og vi tror neppe på de store forandringene her så lenge programmet står på kjøreplassen. Men så lenge lytterne (og det er visstnok mange) er fornøyde, skal ikke vi blande nesen vår bort i det vi ikke har noe med.

Helt på tampen, men kanskje til nytte for mange småbarnsforeldre likevel. Nytt på markedet er nå akupunktur på spebarn med kolikksmerter. Om det hjelper? Nei, det fikk vi ikke helt med oss i gårstagens utgave av «helsestudio».

Ragnhild

UFOer på Kjær 39

I avisen for 6. ds. sto det en stubb om ovennevnte tema. For moro skyld vil jeg berette om et lignende tilfelle som vi ble presentert for på Espevær (544) sw. av Bømlø høsten 1989. Vi var på seiltur med Norsk Sjøfartsmuseums tre mastede skonnert «Svanen» til Rosendal og Nordhølsund i Hardanger. Etter en frisk seilas i stiv kuling over Jæren, Kvitsøy, gjennom Karmsundet og over Sletto, søkte vi havn i Espevær p.g.a. stormvarsler i radioen.

Vi hadde en opplevelsesrik ettermiddag og kveld sammen med den kjente Karin Tollevik og hennes sønn Elvind. Karin er kjent for sitt arbeid med å restaurere «Baadhuset» i Espevær sammen med Riksantikvaren og Fortidsminnesmerkeforeningen. Sønnen Elvind var skipper og reder for en 800 tonn frakteskute i Nordsjøfart. Han tok oss med i motorbåten sin til den berømte

landningsplassen fra 1976 av en antatt UFO (unidentified flying object). Landingsavtrykkene sto fremdeles klare i bakken som en ellipsoformet ring på ca. 29x70 meter. Folk fra Universitetet i Oslo skulle etter sigende ha vært på Espevær i 1976 for å studere fenomenet.

Ved hjemkomsten fant jeg i «Time» av 11. september s.å. en artikkel om lignende avtrykk fra antatte UFO'er bl.a. i Hampshire i Syd-England samt andre steder.

Kan vi tro på UFOer? Ja, hvorfor ikke? Og hvorfor skulle nå vår lille «Tellus» - et støvmugg i et av millioner solsystemer i vår egen galakse mellom myriader av galakser i verdensrommet - være alene i universet om å halevende intelligente vesener?

Jeg våger å påstå at ingen kan motbevise den tanken!

Borgen, 7. september 1991
John K. Wogn-Henriksen

Agderposten

Arendal

Opplag 1989: 25 589

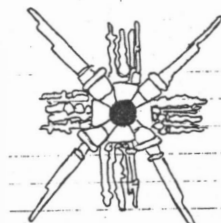
☐ Hvor i all verden

Nesten nærkontakt av tredje grad 39

Merkverdig sammentreff: Ikke før hadde Steven Spielberg og NRK gitt oss nærkontakt av tredje grad på onsdagskvelden, før noen lignende vesener prøvde å få kontakt i Øystad.

— En gjenstand beveget seg i 200-300 meters høyde og uten en lyd i østlig retning. Den ga fra seg et rødt lys, men det var ikke spesielt sterkt. Etter ca. fem minutter forsvant den i stor fart, rapporteres det fra Bjorbekk.

Ikke fullt så dramatisk som i Indiana og Wyoming, altså, der

Slik så den ut...

strømmen gikk og bilene ristet. Og noe bilde ble ikke tatt på Bjorbekk. Derimot har observatøren laget en tegning av gjenstanden.

Og vi venter nå på neste rapport om landing til tonene av Frolandssangen på Jomåsknutene.

Klipp fra: HJEMMET
Utgiver: AS HJEMMET
Opplag: 319.056
Poststed: OSLO, 1
Nr.: 38. 17. SEPTEMBER 1991

Falsk UFO 39

Finnes det UFO'er, eller finnes det ikke? Dette spørsmålet er stadig like aktuelt etter de senere års tallrike, påståtte observasjoner av slike uidentifiserte flygende objekter. Det finnes både tilhengere og motstandere av UFO-

teoriene, og det legges stadig frem nye «bevis» på at UFO'er eksisterer.

I 1984 ble det offentliggjort et dokument som fikk diskusjonen til å nå nye høyder. Den amerikanske UFO-tilhengeren Jaime Shandera fikk da oversendt en filmrull fra en anonym kilde. Filmen inne-

holdt blant annet bilder av en hemmelig rapport fra 1947, utarbeidet av daværende forsvarsminister Forrestal og undertegnet av president Truman.

Ifølge denne rapporten skulle det ha funnet sted en UFO-ulykke nær byen Roswell i New Mexico, og det var funnet flere vese-

neravuten jordisk opprinnelse. Denne rapporten vakte voldsom oppsikt, og den ble regnet som et sikkert bevis på at UFO'er virkelig eksisterer.

En journalist har imidlertid avslørt det hele som falskneri. Trumans signatur er helt identisk med en signatur som finnes på et

annet dokument og er altså kopiert. Videre er det bevisst at dokumentet er skrevet på en Smith-Corona skrivemaskin som først ble satt i produksjon i 1963, 16 år etter at dokumentet skal ha vært skrevet! Opphavsmannen til «dokumentet» er fremdeles ukjent.

MYSTERIER i åkrene er det både i Vestfold og England. På Kjær i Sem ble oppdaget 11 runde ringer med nedtråkket korn. Eieren av åkren var sikker på at der hadde vært UFO'er i åkren. Ringene hadde en diameter fra to til seks meter. Senere har han fått vite av folk som har greie på rådyr at det er elskovsteder etter rådyrbukk og rådyrgeit. Forut for parringen følger bukken etter geita som går i ring.

I ENGLAND har det også enkelte steder oppstått nedtråkkede felter i kornåkrer med et merkelig mønster. Nå har to korndyrkere av-

slørt at de selv har for spøk tråkket ned slike mønstre i åkrene. De har lurt UFO-forskere fra hele verden og til og med tatt entré av interesserte som er kommet for å se på disse rare åkermønstrene.

Uforklarlig lys over Sørvågen

..og slik
ble UFO
vist i
TV-filmen

UFO: Slik tenker Spielberg seg at en UFO ser ut. Filmen ble vist på NRK i går kveld. Sørvågen-familien så også kraftige lys.

– Det var en underlig opplevelse. Det vi så var enormt stort, sier Tore Markussen fra Sørvågen. Ungguttene var tirsdag kveld vitne til et lysende fenomen på himmelen over Sørvågen.

Lp - Hugo Johansen

– Det var mamma og pappa som ropte meg ut. Da hadde de

allerede en stund stått og sett på det rare lyset. Først var det høyt på himmelen og senere kom det nedover mot fjellet i retning Lækes og Svolvær. Etter en stund

forsvant det bak fjellet.

Det så nærmest ut som en del av fullmånen, men lyset var enormt skarpt. Jeg tror det sto fire lys sammen, men de var så sterke at de så ut som ett lys. Vi så ikke noe annet enn lys, sier Tore som virkelig hadde noe å fortelle når han traff skolekameratene på Sørvågen skole i går morges.

Enormt

– Det som gjorde mest inntrykk er at det vi så var så utrolig stort. Helt enormt der det forsvant bak fjellet. Jeg tror jeg observerte fenomenet i et halvt minutt.

Berømt

Ved en ren tilfeldighet kunne altså Tore se det ukjente fenome-

net på himmelen dagen før NRK viser Steven Spielbergs berømte UFO-film «Nærkontakt av tredje grad». I denne vakre og spesielle filmen får vi se hvordan den kjente regissøren tenker seg et møte med intelligente vesener fra rommet, og hvordan han tenker seg en flyvende tallerken vil se ut på nært hold. til opplevelsen i Sørvågen tirsdag.

Alene i universet?

Naturvitenskaplige teorier og systembygninger lever ikke, som mange kanskje tror, i en fjern sfære høyt hevet over det allmenne kulturelle klima. Det er en vekselvirkning til stede: Naturvitenskapen forsterker eller motvirker tankestrømninger som alt finnes i «hverdagskulturen». Til gjengjeld påvirkes den selv: «tidsånden» influerer på hvilke temaer som står i fokus for vitenskapens interesse, hvilke konkurrerende teorier som får størst gjennomslag og ganske proaisk på hvilke prosjekter som får flest bevilgninger.

Den utviklingsoptimistiske perioden på 1950- og 60-tallet var preget av det man kunne kalle et mekanistisk syn på tilværelsen. Verden og alt som er i den ble betraktet som et uhyre innviklet, men prinsipielt forståelig maskineri. Ved hjelp av tekniske forbedringer skulle alle problemer etter hvert la seg løse. Det store eksistensielle spørsmål — hvor kommer vi fra, hvor forer vi her? — var ikke på moten. I alle fall hvis de ikke kunne få et kontant mekanistisk svar. Romforskningen var teknologiens spydspiss som ville avsløre universets hemmeligheter på samme måte som oppdagelsen og kartleggingen av DNA-molekylet tilsvarende åpnet muligheten til å beskrive og forstå mekanismen bak selve livet.

I 1952 ble det utført et berømt eksperiment ved universitetet i Chicago. I et forsøk på å etterligne de betingelsene som kan ha hersket på vår planet for flere milliarder år siden, klarte to forskere å påvise at aminosyrer kunne oppstå ved en tilfeldig kjemisk reaksjon. Aminosyrer er byggestein for proteiner, og følger et nødvendig trinn på stigen mot forekomsten av liv. Man forestilte seg at aminosyrene oppstod i en slags «ursuppe», et kontinuerlig kjemisk eksperiment som foregikk i år millioner, og hevdet at de betingelsene som ville føre videre mot livet, med statistisk nødvendighet en eller annen gang måtte oppstå som en følge av videre tilfeldige kombinasjoner.

Men hvis livet er oppstått tilfeldig på Jorden, er det naturligvis ingenting i veien for at det kan ha oppstått også andre steder under noenlunde de samme betingelser — tvert i mot, det må anses som overveieende sannsynlig. I et mekanistisk verdensbilde har vår tilfeldige lille planet ingen som helst særstilling. Vår galakse Melkeveien har rundt 20 milliarder stjerner som ligner på vår sol. Hvis her tiende stjerne har en planet i noenlunde passen-

Foto: ARKIV

30 års lytting. I 30 år har mennesket lyttet forgjeves etter liv på andre planeter.

de avstand, skulle man tro at det store kjemiske eksperimentet foregikk samtidig i to milliarder laboratorier. Med andre ord burde Melkeveien syde av liv. Kanskje er det mest bisarre og utrolige livsformer, så lavtstående at de ikke kan kommunisere med oss — eller så høytstående at de ikke finner det bryet verd! Men likevel burde det være avlyttet i tillegg til mange opplysninger fra sivilisasjoner på teknisk nivå sammenlignbart med vårt eget. Siden 1960 har vi lyttet ivrig etter sånne signaler.

Resultatet har vært en syndeflod av science fiction-romaner, utallige dårlig dokumenterte avisoppslag om UFO-er og en god del teknisk imponerende eventyrfilmer med Spielbergs «E.T.» som et høydepunkt. Men i harde vitenskaplige fakta er utbyttet etter tretti års lytting nøyaktig 0,0.

Det kan være en tilfeldighet. Kanskje er 30 år for lite, kanskje må det minst tre hundre år til — selv det er et latterlig kort tidsrom i kosmisk sammenheng. Mitt hovedpoeng er imidlertid at «tidsånden», om man vil, har forandret seg siden 60-tallet. Fremskrittsoptimismen har fått seg noen drabelige kilevinkler, og med den troen på at alt kan forklares innenfor en mekanistisk ramme og derfor forbedres med avansert teknologi. Det er igjen blitt moderne å lete etter grunnleggende organiserende prinsipper i naturen, ikke bare se den som resultat av blind prøving og feiling. Søkning etter åndelige sammenhenger i tilværelsen er ikke bare blitt legitimt, men langt

LØRDAGSFORUM

I DAG:
ATLE NÆSS

på vei fasjonabelt. Forbløffene tydelig kommer dette til syne innenfor medisinen, der den tradisjonelle «mekanistiske» legevitsenskapen har fått en virkelig konkurrent i ulike former for paramedisin — som ville blitt kalt kvakksalveri for 30 år siden.

Derfor er det i dag livets unike stilling som står i sentrum for interessen. Spranget fra de frittflytende aminosyrene til de komplekse proteinene har vist seg større enn man trodde. Hvordan DNA-spiralene, som inneholder koden for oppbygningen av levende strukturer, har utviklet seg, er fremdeles et rent mysterium. Moderne hypoteser om at grunnbetingelsene for liv er uløselig knyttet sammen med visse svært nøyaktig spesifiserte forhold ved universets oppståen, har trukket i samme retning: Populærvitenskaplig tidsskrifter og

bøker i dag inneholder ikke optimistiske artikler om alt livet som uten tvil finnes «der ute» og bare venter på å bli oppdaget (eller oppdage oss). Tvert i mot handler artiklene om hvor enestående livet på Jorden sannsynligvis er. Det som for tretti år siden var en alt for «åndelig» og overmodig tanke, nemlig at vår planet av en eller annen grunn skulle være et særlig utvalgt sted, er i dag langt på vei godtatt som en tilforlittelig hypotese av seriøse forskere.

Er livet virkelig så merkelig at vi kanskje er alene i universet, blir spørsmålet og hvorfor vi er her, atskillig mer påtrengende enn om vi bare er et av utallige eksempler på fenomenet «liv». Spranget er ikke så langt til å slutte at livet så langt fra å være et tilfeldig vedheng til myriader av planeter, kanskje er formålet med universet.

Da er vi vel for lengst over i metafysikken — noen ville si teologien. En legmann uten snev av mulighet til å vurdere forskjellige teorier opp mot hverandre, er nok omtrent like klok hva selve saksforholdet angår. Men selve omsvinget i det alminnelige åndelige klima er markant og dypt interessant. Vi tror ikke lenger at mer og bedre teknikk er løsningen på alle problemer. Selv naturvitenskapsmenn svinger vekk fra den blind mekanistiske tenkemåten, som i utgangspunktet kom nettopp fra naturvitenskapen, og søker nye sammenhenger og svar.

atle næss

NORSKE
ARGUS

A-S
BYRÅET FOR AVISUTKLIPP
P.B. 1180, SENTRUM - 0107 OSLO 1
TLF. 20 46 75

Utklipp fra

Frederikstad Blad

Uavh. kons.

(Se baksiden!)

Opplag 1989: 19 910

21 SEPT. 1991

Agderposten

Arendal

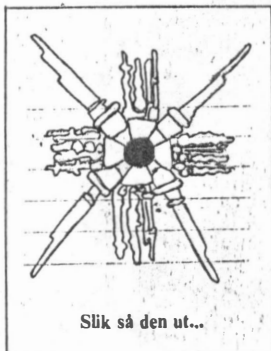
Opplag 1990: 25 706

20 SEPT. 1991

HAR DU HØRT

Uidentifiserte på Hisøy også

— Jeg så den også, den merkelige gjenstanden som en Go'morn-leser hadde observert ved Bjorbekk i forrige uke. Ved halv nittiden mandag kveld var det to av dem — akkurat som på den tegningen dere hadde i Go'morn — over vannårnet på Hisøy. Vi kunne se dem ganske tydelig fra Hansries. Det var lys i spissene på dem, og et rødt lysende felt i midten. De kom mot hverandre, en opp og en ned, og holdt seg over vannårnet i tre minutter før de forsvant i stor fart, forteller en entusiastisk observator. Og han er

Slik så den ut...

ikke i tvil om hva som er på gang: — Det må være noen «uten-fra» som prøver å få kontakt....

SKIEN
Politisk tendens: Konservativ
Opplag 1989: 28 521

28 SEPT. 1991

Merkelig syn

- Fredag morgen, klokken kvart over seks, så jeg et merkelig syn på østhimmelen, forteller en dame fra Gråtenmoen. Det var en rund, litt lysende gjenstand med en ring under midten og to ben. Hun trodde ikke helt sine egne øyne. Men etter hvert ble hun sikker på at hun ikke så syner. Hun ble sittende ved vinduet og så på gjenstanden frem mot klokken halv syv. Gjenstanden beveget seg etter hvert mot sydost,

og forsvant etter hvert mer og mer. Ca. klokken kvart på syv var den bare en liten prikk på himmelen.

Vår innringer er ikke blant de UFO-freiste, og regner med at det finnes en naturlig forklaring, at det var en værballong eller liknende. Men hun lurer på om andre har sett det samme som henne, og om noen har en forklaring på fenomenet.

25 SEPT. 1991

UFO er stadig et spennende fenomen

Etter avsløringen i England nylig, vil nok mange avskrive UFO-fenomenet som oppspinn. Det interessante er imidlertid ikke de 95 prosent av observasjonene som har en naturlig forklaring, men de fem prosent som ikke har det.

En klassisk sådan skriver seg fra Louisville, Kentucky, 7. januar 1948. Et stort skiveformet objekt ble observert av så vel politi som personell på militærflybasen Godman Field. Flere F-51-fly ble sendt opp, hvorav ett ble ført av kaptein Thomas Mantell.

I 10 500 meters høyde fikk Mantell nærkontakt med objektet. Han rapporterte at gjenstanden var enorm — kanskje 70 meter i diameter — med en hurtig roterende kuppel på toppen. Det siste som hørtes fra Mantell var et utrop om at gjenstanden hadde vinduer.

Mantells fly ble senere funnet styrtet, perforert av tusenvis av uforklarlige små hull. Flygerens klokke var stanset på 15.18,

noyaktig samtidig med siste radiokontakt.

Kaptein Mantell var en høyt dekorert krigsflyger, og dramaet ble hele tiden fulgt på radar fra bakken. En må spørre seg hvilken naturlig forklaring som kan tenkes på et så konkret UFO-tilfelle. (Kilde: J. von Buttlar «Ufo-fenomenet»).

Undrende, Bergen.

28 SEPT. 1991

Fortel om 39 parapsykologi

I neste veke kjem lege og forfatter Rauni Lena Luukanen Kilde til Volda for å fortelje om parapsykologi, paranormale fenomen og om UFO-forskning og UFO-opplevingar.

Kilde vart først kjent i Noreg då boka hennar «Det finnes ingen død» kom i 1983. Boka tok føre seg paranormale fenomen generelt, og spesielt reinkarnasjon og tilhøva mellom sjelas tilvære mellom to jordiske liv.

Temaet i boka hennar var ein bodskap frå mormora hennar. Boka vakte oppsikt i fleire land, truleg mest fordi ho var fylkeslege i Lappland, og sjef for heile Nord Finlands helse- og sosialadministrasjon.

Kilde er gift med norske Sverre Kilde som er spesialist på katastrofeberedskap og katastrofeshjelp. I desse dagar kjem Rauni-Lena Luukanen Kilde med ny bok, som har tittelen «Budbringer fra stjernene».

GJENGANGEREN

HORTEN

Politisk tendens: Høyre

Opplag 1989: 5 831

26 SEPT. 1991

Hallo!

— Jeg er så spent på om andre så det samme som oss mandag morgen, sier Emely Harboe-Larsen i Fergegaten:

— Vi satt på kjøkkenet og spiste frokost, med utsikt mot øst. På himmelen sto så en mørkeblå sky, og mot den et stort hvitt hotell med alle vinduer åpne!

— Hotell?

— Det så ut som et hotell. En diger, moderne bygning. Den sto der på himmelen i ti minutter — og jeg manglet film i kameraet! Vi har jo hørt om luftspeilinger under spesielle værforhold, og det var jo temmelig spesielt mandag mellom klokken ni og ti, men allikevel! Det er noe av det merkeligste jeg har opplevet, og det var to av oss som så dette klare, detaljerte synet. Det kunne være morsomt å høre om det var flere.

ØYDE SKYVATN

HØSTEN 91.

EN DAG I TO UFO-LOGER'S

LIV.

JAKTEN PÅ JORDPRØVENE!

Datoen er den 12. oktober 1991 og to UFO-loger ved navn Gøran E. Granath og Odd-Gunnar Røed legger av sted fra Tønsberg retning Haukeligrend.

Klokken er syv-tredve om morgenen og de bolde UFO-loger synes de er avgårde i grålysningen. Akk så feil de kan ta.

Turen sørvestover går smertefritt og greit. Været er noe trykkende, med spredte tåkebanker og lokale duskregnbyger. Solen glimrer med sitt fravær, men håpet om godvær på fjellet er sterkt representert.

Målet er et vann som siden påsken i år har stått i sentrum for en av de senere års mest interessante UFO-tildragelser. Øydeskyvatn bærer på en hemmelighet i form av hyppige besøk av noe ukjent som benyttet hele påsken i år til å sveipe rundt i området. Kanskje dette røde lyset lette etter noe?

Vitnene, med Signe Mjåland fra Kristiansand i spissen, så dette i de fleste av påskens kvelder, der det beveget seg på kryss og tvers både over land og vann, lysende og mystisk. Hva var dette for noe? Var det fysisk?, eller besto det av gasser frigjort fra den mineralholdige grunnen? Umulig å si. Det er jo ikke vanlig at slike plasmafenomener setter fra seg fysiske spor i snøen.

Her var jo til og med to slike avtrykk fotografert tett etter at dette lyset var sett nær bakken på nøyaktig samme sted. Det hadde tilogmed lyst opp snøen i selsamme øyeblikk. Og om ikke dette var nok så viste snøprøver tatt tretten dager etter iakttagelsen unormale forhold. Prøven tatt i det ene spiralformede avtrykket var nemlig tilnærmet steril. Dette er en tilstand som kun forekommer i laboratorier og på sykehus. Altså ikke det du vanligvis forbinder med snø og vann i naturen. Vi er jo som kjent nødt til å ha en flora av bakterier for å kunne eksistere.

Ingrediensene som fantes i denne saken gjør den altså til en sak utover det vanlige. Observasjoner over flere dager. - Fotografi av "spor" i snøen 3 stk. - Prøver av snøen med underlig resultat fra laboratorium.

Så viser det seg på sommerstid at det ikke bare var snøen som bar preg av underlig adferd. Grunnen under snøen viste også tre tydelige spor der grasset fremdeles var vissent fra året før, og intet nytt hadde grodd opp. Dette var interessant, og de fra UFO-NORGE følte kallet for en ny ferd opp i fjellheimen. Landsstyremøtet godkjente en liten bensinpengedekning og her satt de så i retning Haukeli.

De ankom nordre del av Vest-Agder fylke i halv tolv tiden og tok en prat med grunneier Olav Midtbø. En ualminnelig sprek mann på to og åtti år. Her fikk de utlevert nøkler til båt og hytte. Endel gode råd og tips fulgte også med disse modige menn fra sivilisasjonen. Norske fjell er jo ingen spøk for folk flest og hvertfall ikke for bymennesker.

Gøran og Odd-Gunnar takket for hjelpen og la i vei. Det gikk en anleggsvei bort til et kalkstensbrudd, og ved enden av dette ble bilen parkert. Båten lå

fortøyd noen hundre meter oppe langs vannet, stien dit var god og farbar og det hele så ut til å bli den fine opplevelsen en fjelltur kan være.

Motoren startet og de fire hestekreftene fraktet de bolde UFO-loger lenger og lenger bort fra sivilisasjonen. Skjønt sivilisasjon er kanskje noe overdrevet.

Midtbøe bor i et enkelt og koselig hus langs ved riksvei 12 rett sør fra Haukeligrend, drøye to mil for å være mer nøyaktig. Her er veien dekorert med tre meter høye metal brøytepinne som er montert helårs.

Vakkert skue når man kjører der i mørket, med reflekser i flere høyder og farger. Denne sivilisasjonen var det vi forlot; to hus og tre gatelys. Og så stenbruddet da, hvor det jobbet én mann.

De to kameratene fra mange år tilbake satt og nøt naturen som omga dem, høye fjell på begge sider av vannet som egentlig ikke var så bredt, kanskje et par hundre meter, men desto lenger, kartet fortalte en drøy mil. For tretten år siden hadde de møtt hverandre på et UFO-møte i Oslo. Den ene en ung uerfaren gutt på femten, med draging mot det ukjente. Den andre en allerede etablert brikke i dengang Norsk UFO Center. Siden hadde de blitt mer enn gode venner, etter flere turer sammen i UFO-regi og sosial omgang. De følte seg mer som brødre enn venner enda det var noen år mellom dem, tolv for å være nøyaktig.

Etter en halvtime var de ved enden av vannet. De fant en bukt som var lett å kjenne igjen dro båten opp på land og fortøyd den med tilhørende kjetting og hengelås. Til og med her var en altså ikke trygg for mennesker som ikke kjente forskjell på ditt og mitt.

Oppakningen var så lett som mulig; kameraveske med det nødvendige fotoutsyr komplettert med tommestokk, tresleiv, sterile glass og tusj. En bærepose med regntøy, to halvlitre cola, karter og fem stykker brød med enkelt pålegg. Fottøyet var gummistøvler da terrenget bød på de forskjelligeste varianter av temaet.

Fra båten og inn til foten av fjellet som var første stigning i terrenget var det sump og trær. En lite hyggelig blanding. Guttene fikk et lite hint om omveier og at den korteste strekning mellom to punkter ikke nødvendigvis var rett fram. Midt på dette deltaet var det et par småvann og disse strakk seg godt innover terrenget som var meget flatt. Trærne som vokste her på åttehundre meter lå lavt i geografien og gjorde sitt beste for å hindre disse modige menn som ved denne tid av dagen så de fleste hindringer på forhånd og kunne styre unna i god tid.

De hadde fått klar beskjed fra Midtbøe om å holde seg på høyre side av fossen oppover, hvilket de også gjorde. Rart så mye lyd det er i slikt fallende vann, stemmen bar ikke langt.

Midtveis oppe ba Gøran om time-out, han går for tiden på medisiner og følte seg noe medtatt. Pulsen ble tatt og sammenlignet og unguttens lå høyest med tett oppunder 200. Etter et minutt var den nede i under 120 så da var det på'n igjen.

Det var et overveldende syn å snu seg ut over dalen de hadde steget opp fra. Det lange Mjåvatn strakk seg som en tindrende blå kile bortetter naturens nå så mangfoldige fargeflora. Fjellene som lå på tvers av de som de nå hadde nådd, og som de skulle følge i drøye to mil ennå. Etter nok en pulstellesjekk bar det videre innover i det som med rette kan kalles Guds frie natur, her var det intet som tydet på uvørne menneskers bruk og kast symboler eller annet uverdigg søppel. "Hei, fy, FORURENSNING", utbrøt Gøran og fortsatte; "kuvertsmør her oppe i nesten tolvhundre meters høyde!". Han pirket med foten borti den lille kjennspake plastikkformen som rommer smør til to stykker brød, hvoretter Odd-Gunnar snur seg mot ham og bemerker tørt: "Fjellsmør". Latteren får ikke stilnet før Gøran igjen utbryter; "SE,SE". Sammen ser de rumpene på to reinar som forsvinner bak et utspring ca. tredve meter borte. Sammen rasker de seg bort til utspringet mens Odd-Gunnar febrilsk kjemper med den overfylte fotobagen. Kameraet kommer ut, linser bytter plass og innstilles. De har godt oversyn, flokken med villrein, som teller omtrent sytti dyr haster bort fra det utrygge. De hadde vært våre UFO-loger som kom på dem med vinden i ryggen, desverre. Så kommer sjefen byksende, stor og stolt. Han tar oppstilling mellom inntrengerne og flokken som nå roer seg noe og har slått over i gangfart. Odd-Gunnar knipser i vei, her er det ingen grunn til å spare på filmen, dette er en fotografisk godbit. Telelinsen fanger inn bukken som står der og kneiser i solskinnet, for det har faktisk kommet godvær der oppe på fjellet. Skyene som så ganske truende ut, og som fikk dem til å ta med regntøy har faktisk splittet opp og dratt sin kos. Mesterlig gjort ble Gøran tidligere fortalt etter at han fikk beskjed om å mobilisere alle sine tanker om å fjerne disse fremmedelementene fra deres del av himmelen.

Vel, bildene er tatt. Flokken har nå kommet på god avstand fra guttene som gratulerer hverandre med gevinsten, og som legger i vei videre innover i fjellheimen. Etter en stund spør Gøran, som har gått og tenkt en stund over dyrefotograferingen, om hvilken type film som sitter i apparatet. Odd-Gunnar tar fram apparatet etter først å ha funnet en tom filmeske i bagen som engang har inneholdt en tjuefirebilders fargefilm. Han har fått med et par dias-filmer av den kjente journalisten fra ukebladet Hjemmet; Arild Mikkelsen, som er kjent for sine spennende beretninger fra fjerne himmelstrøk og fra fjerne tider. Han har også funnet denne spesielle saken så spennende at han dekker den for Hjemmet. Etter å ha intervjuet Signe Mjåland og fått med seg en uttalelse fra UFO-logen, ba han om det var mulig å få tatt flere bilder fra området rundt hendelsen sentrum.

"Da er det jo ingen vits og fortsette å ta papirbilder", tenker Odd-Gunnar høyt, og merker seg hvor mange bilder som er tatt, sveiver tilbake filmen og åpner lokket. En blek latter påkaller Gørans oppmerksomhet, og han ser mot Odd-Gunnar som står der og titter ned i det tomme kameraet. "Nei, det er ikke sant! Tomt kamera? Ingen film? Ingen bilder?" - "Nei, nei og atter nei".

Eder og forbannelser ljoemer mellom fjellene og representerer kanskje den første litterære forurensning på de kanter.

De vandrer videre etter å ha sett det positive i det. De kunne jo for eksempel ikke oppdaget dette før etter hjemkomsten, og da....

Høyde etter høyde blir forsert og nye høyder kommer tilsyne. Høyfjellsvann blir passert, først på den venstre siden så på den høyre. Her gjelder det å legge merke til naturen, de skal jo tilbake samme vei, og nåde den som tar feil da.

"Ja, så er vi på Norges tak da, Gøran. Deilig følelse, ikke sant?" Jo, Gøran var helt enig, dette var livet. Han trivdes som fisken i vannet, pulsen var igjen under kontroll da det mest ikke var de store høydene som skulle forseres, og hver gang de passerte et vann bannet han inett over hvor dum han hadde vært som ikke hadde med seg fiskeutstyret sitt. "Fisk", skrek han, "se, den vaker, og bare ber om bli spist!". Han gikk nesten ut av sitt gode skinn der han kastet lengselsfulle blikk utover vannene og fistlet i vei. Han lærte snart og følge bedre med hvor benene ble satt da underlaget var både variabelt og lumskt.

Her var vårløsningsrenner for snøen som smeltet over til vann, jorden forsvant og etterlot seg kaskader med naken stein som ikke alltid var flat og god å gå på. Den var som oftes kantet og spiss og fungerte nærmest som en soneterapeut på føttene som ikke alltid likte seg eller fikk så effektiv støtte av slakke gummistøvler.

Så, etter flere evigheter stirret de over kanten på en høyde og øynet noe blått som måtte være Øydeskyvatn. De satte i et seiersbrøl slik at ei fjellrype ble skremt opp i umiddelbar nærhet. Utover reinflokken og denne rypa hadde de ikke blitt forskånet med den helt åpenbare fauna som vi har lest bebor disse traktene av landet vårt. Selvfølgelig spøkte de med å bli antastet av ei binne med unger, og da selvfølgelig her oppe på snaufjellet hvor det ikke engang er trær en kan redde seg opp i. Men noe hadde jo forvillet seg fram i UFO-jegernes spor, bl.a. en stor padde og en liten mus, ikke noe særlig å skryte av med andre ord. Nå da vannene lå foran dem ble de fylt med nye krefter og de stake^t ut kursen for den siste biten ved å se på kartet hvordan de nærmeste vannene lå i forhold til hytta, som lå ved den nærmeste enden av Øydeskyvatn.

Gøran, som er litt av en ekspert på vår flora og litt av en geolog var tydelig overasket over de store mengdene med kvarts som lyste mot dem med sin intense hvite farge. "Den er jo helt ren!", mumlet han for seg selv stadig vekk.

Store blokker avslørte å ha forbausende lite andre stoffer i seg, og Gøran filosoferte videre: "Tenk på de enorme mengder kunnskap som kan lagres i denne kvartsen." Odd-Gunnar var ingen dataekspert og så kanskje noe forvirret ut.

"Foretlet brukes dette stoffet til viktige deler i datamaskiner, enorme mengder informasjoner kan puttes inn i molekylerne....." Han forstummet da han så at den etterlengtede effekten uteble. De fleste må lære å krabbe før de kan fly.

Men "stenene" var jo pene, og i ennå mer sammenpresset naturlig form kaltes stoffet for naturkrystaller kunne Gøran opplyse i mer jordiske vendinger. Med hovne føtter rundet guttene de siste vannene og nærmet seg sterkt hytta som hittil, så lenge den hadde vært innenfor synsvidden, hadde virket som om noen trakk den lengre unna for hvert skritt som ble prestert. Når til og med Gørans fiskelyst hadde forsvunnet så tydet det på at utmattelsen og sulten hadde begynt å markere seg.

"Først arbeidet, så mat og hvile", hadde Odd-Gunnar uttrykkelig slått fast underveis, og slik skulle det bli.

Vel framme ved hytta ble operasjon årer igangsatt. Midtbøe hadde sagt at de antakelig lå inne i hytta. Derfor nøkkelen. Men hytta rommet ingen årer. Derimot ble det funnet en åre med halvt blad og resten i råttent tilstand under hytta. Sammen med denne ble det fraktet ut fra hyttas indre en gulvlist som skulle agjere som partner til den råtefulle åre og et bord som skulle tjene som padleåre.

Etter å ha bært den lille kjekke mykplastbåten på hundreogfemti kilo ut i vannet, satte guttene seg vel til rett for å ro de femhundre meterne bort til den såkalte "landingsplassen". Odd-Gunnar bak "årene" og Gøran med "padleåren". Dette fungerte nesten mistenkelig bra og ikke lenge etter befant de seg rett utenfor målet. Da de nå var sikre på at kameraet var "ladd", ble flere runder avfyrt før båten ble bundet fast ved land.

Noe strand var det ikke snakk om, landskapet gikk rett opp og det var nesten ikke råd å få satt fot under seg uten at faren for en rask dukkert var overhengende. Odd-Gunnar bemerket at det var meget godt gjort av Signe Mjåland å få tatt de seneste sommerbildene hun hadde sendt UFO-NORGE, en måtte jo minst være fjellgeit for å bevege seg i dette terrenget. Nå hadde hun jo nevnt på telefonen at hun hadde gått overende der engang under fotograferingen, og da var det jo godt at det ikke hadde gått helt galt. Men at det kunne ha stått noe i denne skråningen var for UFO-forskerne ganske utrolig, men så er det ikke så mye som tyder på at noen "farkost" har stått solid nede på bakken heller da. Hvis så var tilfelle ville merkene i snøen vært langt dypere, for ikke å si gått helt til bunns og der ville det jo ikke vært store muligheter for å stå oppreist. Da ville hele greia tippet over ramlet ut på isen. Nei, det må ha foregått på helt andre premisser. Kanskje som Arild Mikkelsen avslutter sin artikkel; "Kanskje den også var ute etter snøprøver?".

Men hva møtte så de bolde fjellklatrerne da de fortøyde båten og startet oppletingen av de tre merkene? Ingen merker var lenger synlig, desverre. Høsten hadde gjort sitt umiskjennelige inntog og falmet gress og planter over til sine mote-farger. Derfor gikk alt i ett og enkelte brune flekker var plent umulig å skille ut fra andre. Desverre, for det var jo derfor de hadde tatt denne turen over land

og sjø og fjell. Skuffelsen satt tydelig markert i ansiktene deres, alt dette slitet, kanskje til ingen nytt? Ergelig at plassen var så avsides, hvorfor kunne det for eksempel ikke skjedd ved en vei?, slik at det hadde vært lettere og møtt vitnene der og da? Alt skal være så vanskelig med slike kontroversielle emner. Æsj!

Klokken hadde jo heller ikke akkurat stått stille, og da "roturen" tilbake til hytta var et tilbakelagt stadium og brødiskivene vel fordelt i to fornøyde mager, viste den kvart over fem. Farlig nær et mørkt tilbaketog ned fjellet.

Etter en liten rådslagning ble de enige om å ta sjangsen på retret. Det får briste eller bære. De hadde ikke sagt fra om muligheten av overnatting, og kunne således ikke risikere at det ble satt igang en storstilet redningsaksjon til ære for dem. Det ville jo tross alt sett nokså komisk ut, fant de ut, at himmelen brått ville fylles av et intenst lys over dem, mens de i stort tempo knipset bilde etter bilde av århundrets observasjon, for så å finne ut at det var rednings-tjenesten som kom på besøk. Dyrt ville det også bli, hvis det ikke var fare på ferde med de to. Nei, enigheten var total, ned skulle de, dermed basta.

Etter et kvarters spisepause la de i vei med godt mot. Odd-Gunnar mente i sin vishet at de måtte gåes mer målbevisst tilbake for å spare meter og tid før mørket falt på. Dermed ble kursen stukket ut og en topp mellom to andre topper markerte for retningen. Rett mot denne var parolen og dermed bar det avsted.

Ikke mange timinuttene senere sto de to optimistene med støvlene i vann. Ikke for at dette var noen nyhet, men dette vannet lot seg ikke vasse over.

Fadesen var et faktum, her hadde de med åpne øyne vasset, så og si, rett inn i et hesteskoformet vann. Typisk, amatører fant de ut og nok et høylydt utbrudd, ikke egnet for trykk, testet ekkoeffekten, som viste seg å være gjentatt god.

Når en så har to valg for å råde vannet enten på høyre eller venstre side så er det klart at de nå var inne i en trend som viste seg å skulle vare en stund. De valgte selvfølgelig feil vei, da de der de var ikke så slutten av vannet verken på høyre eller venstre side.

"Jeg vedder på at du ikke hadde regnet med å se denne så snart igjen?", kommer det fra Odd-Gunnar i det de igjen har hytten i stor grad av nærhet. Spørsmålet fortjente å bli tiet ihjel!

Minst en halvtime var nå kastet bort og gode råd ble egentlig dyrere og dyrere. Tempoet måtte holdes nede på grunn av Gørans medisinerings som hadde den ubehagelige bivirkning av å skape harehjerte. Han ble fortere sliten og hadde nå konstant verking i brystet. Det var helt klart at han måtte få bestemme farten koste hva det koste ville. Her skulle to ned i live, eller ingen. Det hørtes komidramatisk ut der og da men det skulle vise seg å bli til virkelighet.

Heldigvis har de begge en felles humoristisk sans og ser det humoristiske i ting som andre mener er stikk motsatt. Dette fikk nå etterhvert sterkere og sterkere

betydning.

Puste- og pulspausene ble hyppigere nå og skumringen var påtagelig. Stadig syntes de at noen hadde forandret naturen. "Det fjellet var da ikke der!?" og "hvordan har det vannet kommet dit så fort?" Jo mørkere det ble jo merkeligere fortonet naturen seg. Avstandsbegrepet ble totalforvirret, fjell som var langt unna så ut til å være et stenkast unna, det samme med vann som dukket opp der de ikke skulle være.

Etter hvert som kroppen ble mer og mer kjørt så var det vanskeligere for Gøran å holde pulsen under kontroll. Til slutt innfant de seg med at den fikk ligge på tomgang rundt hundreogførti, og ellers begrense anstrengelsene til et minimum. "Nå er jeg glad for alle de åra med fotballtrening", kunne Odd-Gunnar utbryte og slå seg på stive verkende lår. "Det er ikke låra jeg har vondt i" repliserer Gøran stadig med den ene handa på brystet. Så smalt det igjen en vits i fjellveggen og latteren befriet nok engang situasjonen.

Det var ikke til å unngå at det ble mye "rundkjøringer" etterhvert som gangsynet forlot dem. Stadige referansemysinger på kartet for å se hvordan vann og nuter hadde havnet der siden sist, og hvilken vei rundt de som var den enkleste, var en dyd av nødvendighet. Stadig vekk befant de seg i såpass ulendt terreng at Gøran som til vanligvis lider av høydeskrekk ville reagert gangske kraftig. Nå var dybdesynet borte og ferdig med det.

Endelig var det slutt på fjellene på høyre og venstre side og de to sto nå der de tidligere hadde nytt synet av dalen på tvers under dem med det lange Mjåvatn som hadde glinset mot dem med den flate krystallklare overflaten. Nå var det ikke stort å se, men guttene var glade for at den lengste delen av ferden nå endelig var unnagjort. Trodde de.

Hele gåturen målte på kartet to og en halv mil i luftlinje fra båten og til hytta. Det vil si fem mil tilsammen pluss alle omveiene og justeringene av kursen.

Dette tenkte de heldigvis ikke på før etter at det hele var over, det ville jo vært ennå en spiker i den nå litt frynsete psykiske tilstanden.

En pausen begynte nedturen. Gøran hadde heldigvis tatt med seg en lommelykt fra hytta som nå kom fram. Den hadde hittil ikke vært brukt for å spare batterier. Dette var jo ikke lenger vannrett gange, snarere tvert imot, og lykten viste seg med stor sikkerhet hvor det lot seg gjøre å sette føttene.

Men akk, hvor lenge var Adam i paradiset, lyktens batterier var nok langt fra nye, og trøsten om at den selvsamme lykt var benyttet til å blinke mot det lysende fenomenet i påsken fortonet seg nokså mager akkurat da. Det ble klart at lykten kun måtte brukes i korte glimt slik at batteriene fikk sjangs til å "komme seg" mellom hvert glimt. Det gikk sakte men sikkert nedover. På den høyre side hadde de den buldrende fossen som de måtte passe seg for å gli uti, De hadde lagt merke til endel utspring som så ganske lumske ut ved oppstigningen.

Det er nå engang slik at det er langt vanskeligere å vandre ned et fjell enn opp, hvor merkelig det enn kan høres, og det fikk våre venner en meget god erfaring i nå. Pulskausene ble hyppigere selv om de nå ikke kunne bruke klokkene som befant seg i stummende mørke. Etterhvert kom også trærne gripende ut av mørket med sine lange fangarmer. De var der både til irritasjon og gavn. Mest til irritasjon der de stadig rispet dem i ansiktet og la ut snublegrener i sin langsvoksende stand langs bakken. Bæreposen Odd-Gunnar bar på var nå så full av hull at den måtte bæres under armen. Hånd i hånd tok de seg nå nedover skritt for skritt, meter for meter. Gøran utbrøt: "Jeg tar heller hele natten til hjelp, jeg kan bare ikke gå fortere". Noe som selvfølgelig var underforstått.

Omsider var de nede og terrenget planet ut. Hvilket var en befrielse, men så var det vannet da som i stor grad var spredt utover dette flate området. Det surklet og plasket der de beveget seg med små skritt i den retning de trodde båten lå. Lykten gjorde ennå sin misjon med sine spede blink for å fravriste naturen sine utlagte fangarmer, stener og overaskende dumper. Det var jo et lite under at de ennå ikke hadde brukket et ben eller forstuet noe.

"Myr! Gå tilbake", de formelig hoppet ut av gummistøvlene der de plutselig hadde begynt å synke brått og uten kontroll, og ropet skar som et tordenskrall i mørket. En ny runde i terrenget og hvis uttrykket mørkt som i en strisekk noengang er brukt så vil Odd-Gunnar der og da omdøpe det til å få en søppelsekk tredd nedover hodet. Endelig er vannkanten der, tror de, og Gøran setter seg ned for å hente seg mens Odd-Gunnar gjør første forsøk på å finne båten. Han beveger seg langs bredden stadig med den blinkende lykten i hånden og slik at Gøran til enhver tid kan se ham. Det er nemlig vanskelig å høre hverandre over strekninger da bekkene og ikke minst fossen lager slikt leven at stemmende drukner.

Så viser det seg at Odd-Gunnar beveger seg i en bue utover og får Gøran innenfor seg etter lyden og dømme, og ingen båt er å se. Hva er nå dette? Har geografien forandret seg også? ^{her} Ekspertene påstår at evolusjonen tar hundretusener av år, og så forandrer dette landet seg på under en dag? Nei her må det være noe galt! Tilbake til utgangspunktet. De går igjen sammen, hånd i hånd mot høyre denne gang. Eneste forklaring er at de har dreid for langt til venstre tidligere og bommet på vannet og funnet et av de små vannene i stedet.

Gøran er nå såpass utblåst at han til og med kaster fra seg et reingevir han fant oppe på fjellet og som han ville ofre armen for å få med seg hjem. Det hang jo fast omtrent overalt men med skulle det, helt til nå.

I gjen går Odd-Gunnar alene for å se etter båten da de finner en ny bredd som de tror er Mjåvatn. Igjen prøver de å holde kontakt ved å rope og blinke.

Gøran roper at han fryser og må bevege seg. Dette tar ikke Odd-Gunnar sjansen på at han gjør alene og returnerer, ennå ingen båt.

Situasjonen begynner å bli anstrengt. Her befinner de seg midt inne i ingenmanns-

land i stummende mørke. Nei situasjonen er langt fra hyggelig. I tillegg viser Gøran tegn til hukommelsesvikt, noe som ikke blir kommentert der og da. De beveger seg lenger til høyre og mot det de tror er vannet de leter etter og plutselig vasser de over noe kjent. Det flate søleområdet de gikk rundt tidligere på dagen. De forserer denne delen og tar seg over en liten kolle i terrenget og finner vann igjen. Dette må da være vannet er det ikke?

Det samme gjentar seg, Gøran venter og Odd-Gunnar leter, og denne gangen vil han ikke gi seg. Han følger bredden og beveger seg forholdsvis langt fra kameraten, som i mellomtiden har klarnet igjen. Han husker ikke at Odd-Gunnar har gått etter båten og roper ut i mørket. Ikke noe svar. "Hva nå?" Han blir kald, "hva har skjedd? Er jeg alene?" Gøran resignerer, han er i ferd med å gi opp. Dette er slutten. Han er fullstendig på felgen, hva i all verden har skjedd? I mellomtiden har Odd-Gunnar beveget seg langs bredden med en usvikelig følelse av å gå den rette veien. Han ville ikke gi opp, uansett hva fornuften fortalte. Dette var riktig. To ganger holdt han på å trille til sjøs, da han fikk noen ufrivillige snubleserier, lykten holdt og viste ham i små glimt hvor nære han var det våte element. Og der, endelig, lyste den blå båten mot ham i all sin prakt. Han satte i et jubelskrik og fikk låst opp hengelåsen i en viss fart. Motoren startet meget motvillig etter minst tjue trekk i snora og så putret han forsiktig langs land. Etter en stund slo han av motoren og tok årene fatt mens han ropte på Gøran. Et rop som traff kameraten som en varm stråle i hjertet og håpet tentes igjen. Endelig.

Gøran tok sjansen og beveget seg i retning ropene fra kameraten og faktisk viste det seg at den bredden han hadde sittet ved var nok et lite vann for det var plutselig mye natur mellom dem. Lighteren som Gøran bar så ut som en fakkel på nært hold for Odd-Gunnar i båten som hadde vondt for å skjelne ordene han ropte. Underlige vrangforestillinger tenkte han og la inntil for å lose kameraten den siste strekningen og ombord i båten. Da Odd-Gunnar skulle ta seg ned i båten igjen slukket lykten for aldri mer og lyse. Den hadde gjort sin plikt, og takk for det. Uten den hadde vi aldri funnet båten.

Da de la ut fra land fortalte Gøran med stor overbevisning om sine tanker da han kom til seg selv og oppdaget at kameraten var borte. Han hadde høytidelig lovet seg selv at hvis han overlevde dette skulle han slutte og røyke, dermed basta!

Guttene la båten forholdsvis tett oppunder land. Midtbøe hadde i klartekst advart dem mot den andre siden da der var flere lumske stener som sto opp fra bunnen, og et havari på toppen av alt annet var det siste de ville ha nå. De skimtet to lys i den andre enden av vannet, to svake lys som de antok tilhørte kalkstensbruddet. De var gode å peile etter der de sakte men sikkert lot påhengeren surre jevnt og trutt mot den lille sivilisasjonen.

Plutselig forsvant lysene, "For svarte, slokte de lysene?" Utbrøt Odd-Gunnar, som til nå hadde nistirret på disse for å kunne styre båten på rett kurs.

"Kanskje de har ventet på oss til nå inne på steinbruddet?" fortsatte Gøran, "og ikke gidder lenger. Du skal se at de nå låser bommen og går?".

"Håper ikke det, da tror jeg vi kjører ned hele bommen etter alt det vi har vært gjennom til nå. En skarve bom skal ikke få stå mellom oss og menneskeheten".

Odd-Gunnar hisset seg opp nå og de følte en felles kraft som vokste innvendig nå som målet nærmet seg i det fjerne.

"Odd-Gunnar! Se opp! Land foran!" Gøran ropte ut advarselen. Ikke et sekund for sent, for der vokste det opp noe stort og svart helt inntil båten. Odd-Gunnar fikk kastet båten over mot venstre og de gikk såvidt klar av en øy. Dermed ble de også klar over hvorfor lysene hadde forsvunnet. De hadde ikke slukket, de hadde rett og slett forsvunnet bak øya etter at guttene hadde kommet ut av kurs.

Etter denne sjokkopplevelsen ble de om mulig ennå mer påpasselig med å holde båten midt i leia, slik at ikke flere hindringer skulle spille dem optiske puss.

Det merkelige med disse lysene var at de aldri kom nærmere. De liksom holdt seg på samme avstand hele tiden. "Det kan da ikke være steinbruddet som lyser?

De er jo alt for langt unna!?" Odd-Gunnar undret seg. Gøran satt og skalv av kulde. All gåingen og klatringen hadde gjort ham dyvåt av svette. Tidligere hadde han tatt på seg regnjakken for å holde vinddraget ute, nå hadde han tatt på seg regnbuksen også for å holde den lille varmen på plass mot huden. Kameraten kjente at hele båten ristet, men nevnte det ikke, det var liksom ingen vits å fokusere på noe negativt nå.

Etter et par justeringer der land plutselig truet med å favne båten utbrøt Gøran plutselig: "Ser du det som lyser der borte?" Odd-Gunnar myste ut i mørket, jo, han skimtet noe lyst, noe hvitt liksom, og svarte: "Ja, det er sikkert en hytte lenger inne på land!" - "Pøh, hytte", Gøran fnøs, "det er ingen hytte, det må være en båt. Jeg tror vi er framme!" Odd-Gunnar slo kjapt av motoren og fire sekunder senere subbet båten mot land. Der, med bunnen i været lå det en båt. De var framme. Jublende hoppet de i land, famlet seg bort til et tre og fortøyde båten, halvveis trukket opp på land. Skjelvende samlet de sammen pikkpakket sitt, bæreposen var det nå bare hanken igjen av, kamerabagen var temmelig våt, men alt dette var bagateller for nå var det bare å finne stien så var det hele over. Eller var det det?

Igjen tok de hverandre i hendene og famlet seg bort fra båten og vannet. Hvor var det nå denne stien gikk igjen da? Det var vel en femten tyve meter fra vannet, var det ikk^e? Jo de var enige om det. Men hva slags terreng var så dette? Her var det jo stenete og gjørmete og trær, dynger av trær som de filtret seg inn i. De kjente igjen svært lite av den stien de hadde innledet på for noen timer siden, timer som kjentes ut somdager akkurat nå. Dette var et tilbakeslag, men

de nektet nå å gi opp. Så nær målet så skulle det nås, om de så måtte krabbe den siste delen.

Nå var de begge så utmattet at de hadde problemer med balansen, men begge kjente at hvis den ene mistet festet så holdt den andre og omvendt. De hentet fram det som var i reservetanken og forsøkte å spøke vekk den manglende stien.

Kunne de likevel ha kjørt feil? Odd-Gunnar ble sikrere og sikrere på det.

"Vi må ha lagt til for tidlig, det er alt for langt til bilen herfra. Vi gikk da ikke så langt tidligere?"-"Jammen", protesterte Gøran, "båtene da? Det var jo ikke flere av dem?" Nei de var begge enige om det. Men her var det jo både vann og trær om hverandre som vitterlig ikke hadde vært der før! Men, men, hva annet kunne de gjøre enn å gå på.

"La oss trekke oppover litt", foreslo Odd-Gunnar, "kanskje vi går for langt ned og passerer steinbruddet på nedsiden?" De forsøkte etter beste evne å trekke oppover. Trærne grep stadig etter dem og innimellom satt de bom fast overskrevs på en sten eller annet ulumskt som de bare kunne føle i mørket.

Av og til slo de an en strofe av den svenske gruppen Gyllene tider sin låt;

"När mörkret faller på", avløst av en strofe fra Herodes Falsk og Tom Mathiesens' "Vi er gjerne vi".

Noen steder var grunnen både flat og ikke for myrlendt, da var det mer behagelig å gå. Fine å hente seg litt inn på disse meterne, som det dog ikke var for mange av.

Med ett bråstopper Gøran, han klemmer kameratens hånd med fornyet kraft. "Kjenn! Det lukter sand! Kan du kjenne det?" Gørans geologiske teft hadde slått til, det luktet sannelig kalksand, fra steinbruddet. Nå var de så nært utgangspunktet som de ikke hadde vært siden de dro. De famlet seg etter lukten. Foran dem åpnet plutselig mørket seg en smule. Kunne det være mulig, var det steinbruddet? De sto stille på kanten av noe som lignet et krater. Var det langt ned? Var det vann der? Hadde de tatt feil? Det var bare en måte å finne det ut på.

Odd-Gunnar bøyer seg ned og tar opp en ^tsein som han kaster ned mot flaten.

Den dumpe lyden av stein mot hardpresset grunn fikk dem til å juble høyt. De hadde kommet til oversiden av steinbruddet og altså gått alt for langt opp etter hvert. Her sto de altså på kanten av et steinbrudd som i seg selv kan være skummelt nok. Før de kastet steinen var det umulig å beregne avstanden ned til grunnen. Den kunne være ti meter eller hundre. Stenen indikerte nærmere ti. De klatret forsiktig ned, her skulle ingen skades nå og steinene var kvasse. Endelig sto de begge med fast menneskebearbeidet grunn under føttene.

De så noe bedre her for kalksteinene var hvite, og de husket omtrent hvordan veien hadde snodd seg mellom de hvite haugene. Bilen hadde de parkert ytterst ute på kanten. Odd-Gunnar nærmest løp i den retningen han mente det måtte være. Og der, skimtet han noen svake mørkere konturer av en bil. Han låste den opp i en fart, klappet bilen på taket og skrøt den opp i skyene. Gøran kom til og

skjelte bilen ut etter noter, til Odd-Gunnars store forundring. "Bare for ballansens skyld", legger han til, vi skal ha en bil som starter også. Så kaster de seg om halsen på hverandre, endelig var vandringsen over. De setter seg inn i Toyotaen som starter elegant og surrer som en kosete katt. Det var nesten noe religiøst over å slå på lysene, det å kunne se noe igjen. Det var så meget som falt på plass liksom. Avstander fikk sine rette proposjoner, og naturen fikk igjen noe av sin naturlighet. Så dro de iveri på anleggsveien mot bommen. I stillhet nærmet de seg denne med en tanke i hodet; var den oppe eller nede? "Se refleksene", roper Odd-Gunnar, "bommen er oppe. Sivilisasjonen, her kommer vi!" Da de nærmer seg huset til Olav Midtbø ser de også hvilke lys som har guidet dem i mørket. Det var gatelysene på riksvei tolv som sto som fyrtårn for de villfarne. De hadde nå øket antallet til tre, og ble passert i ærbødighet. Det var lys i vinduene, så han hadde heldigvis ikke lagt seg ennå. De nærmest snublet inn i stua hans og fortalte hele historien før han rakk å pritestere. Han hadde vært meget engstelig for dem da de ikke kom tilbake etter mørkets frembrudd. Alene i fjellet, og ukjente i mørket, han bare rystet på hodet, med en mine som klart fortalte alvoret som lå bak. Klokken var nå ti om kvelden. Det hadde altså gått over ti timer siden de dro avsted fra huset hans, og ennå fire timer siden forlot Nøtterøy. Det var kanskje best å ta en berolignende telefon? Dette ble invilget. Olav Midtbø fikk oppgjør for båten og bensinen. Tørsten ble slukket gjennom saft og vann i store mengder. Ingen av dem er noen kaffedrikkere å snakke om. Så var det farvel og hjemveien tok til. De bytte på å kjøre for trøttheten var til å ta og føle på. Gøran frøs stadig og jo varmere det ble i bilen jo trøttene ble Odd-Gunnar. I tillegg måtte de kjøre meget forsiktig da bensinmåleren nærmet seg faretruende den tykke streken nederst på skalaen. Den eneste sikre åpne stasjonen mellom Haukeligrend og E-18 ligger i Skien og avstanden dit er omtrent atten mil. Tydeligvis hadde guttene kommet inn i en hyggeligere trend etter datoskiftet, for bensinen rakk akkurat, og de kunne fylle tanken og maven på Statoilstasjonen der. En sjokolade da fikk stemningen opp igjen, og takk for det. Klokken halv tre på natten var ferden definitivt over og guttene kunne sjangle utmattede i hver sin seng. Dermed var et utrykningsdøgn litt utenom det vanlige slutt for to av UFO-NORGES utrettelige UFO-loger, som lærte noe viktig om naturen. Uansett hvor langt et menneske når teknologisk så vil det aldri bli mer enn en hjelpeløs brikke i naturens enorme gap. En liten brikke mot en urokkelig, ubarmhjertig og nøytral natur. "Aldri mer! Hvertfall ikke før jeg blir frisk", avslutter Gøran under en god og varm dyne.